

Sygn. akt. III Kp 446/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział III Karny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Mariusz Wiązek

Protokolant: Edyta Makowska

Prokurator Prokuratury Okręgowej – Tomasz Błoński

po rozpoznaniu wniosku Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu z dnia 6 marca 2013r. (data wpływu), sygn. akt V Ds. 71/12 o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec **J. L.**

na podstawie art. 263 § 2 k.p.k.

postanawia

przedłużyć do dnia **18 czerwca 2013 roku, tj.** na okres kolejnych trzech miesięcy tymczasowe aresztowanie zastosowane postanowieniem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1942/12 wobec **J. L.**, syna H. i D. z domu C., urodzonego (...) we W.,

podejrzanego o to, że:

I. w dniu 18 grudnia 2010 r. we W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. S. na terenie parkingu Centrum Handlowego (...) używając niebezpiecznego narzędzia w postaci noża dokonał pobicia W. M., w ten sposób, że atakując nożem A. M., uniemożliwił mu udzielenia pomocy W. M., któremu w tym czasie P. S. zadawał ciosy rękojeścią noża, kopiąc go po głowie i całym ciele w wyniku którego doznał on rany tłuczonej głowy, rany klutej ręki lewej oraz sińców na ciele, które to obrażenia ciała naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na czas poniżej dni 7, czym naraził W. M. na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156§1 kk lub art. 157§1 kk,

tj. o czyn z art. 159 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

II. w dniu 18 grudnia 2010 r. we W. na terenie parkingu Centrum Handlowego (...) atakując A. M. nożem groził mu pozbawieniem życia przy czym groźby te wzbudziły w A. M. obawę, że zostaną spełnione

tj. o czyn z art. 190 §1 k.k.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012r., sygn. akt V Kp 1942/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia zastosował wobec J. L. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania uznając, iż popełnienie przez podejrzanego zarzucanych mu przestępstw zostało z dużym prawdopodobieństwem potwierdzone zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Do chwili obecnej nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające uchylenie bądź zmianę stosowanego wobec podejrzanego środka zapobiegawczego. Zebrany dotychczas w przedmiotowej sprawie w postępowaniu przygotowawczym materiał dowodowy, w szczególności w postaci wyjaśnień współpodejrzanego P. S., zeznań świadków A. M. i W. M., a także zapisy monitoringu, opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej i dokumentacja

medyczna wskazują na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez podejrzanego J. L. zarzucanych mu czynów. Wobec powyższego zachodzi ogólna podstawa stosowania środków zapobiegawczych opisana w art. 249 § 1 k.p.k.

Nie ustala uprawniająca do stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania obawa mactwa procesowego ze strony podejrzanego oraz nakłaniania przez niego innych osób do złożenia fałszywych zeznań lub nieprawdziwych wyjaśnień. Na obawę tą wskazuje sam charakter zarzucanego podejrzanemu czynu popełnionego wspólnie i w porozumieniu z dobrze znanym podejrzanemu P. S.. Zależności te mogą realnie wpływać na zachowania procesowe uczestników śledztwa.

Nie przesądzając w żaden sposób o winie i sprawstwie J. L. – należy zważyć także, iż prawdopodobieństwo popełnienia przez niego zarzucanych mu czynów, przy uwzględnieniu ich doniosłości oraz uprzedniej wielokrotnej karalności podejrzanego, który aktualnie pozostaje pod zarzutem popełnienia dwóch przestępstw, przestępstwa stypizowanego w art. 159 k.k. zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 8, uzasadnia twierdzenie o realności wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Okoliczność ta, zgodnie z dominującymi aktualnie poglądami judykatury, stanowi, przy spełnieniu warunków, o których mowa w art. 249 § 1 i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. stanowi samodzielną przesłankę szczególną stosowania tego środka zapobiegawczego (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 19 stycznia 2012r., I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1, LEX nr 1102081, Biul.SN 2012/1/12). Grożąca podejrzanemu surowa kara dodatkowo uzasadnia przekonanie, iż podejrzany przebywając na wolności może utrudniać prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne.

W ocenie Sądu jedynie przedłużenie wobec wymienionego izolacyjnego środka zapobiegawczego, jakim jest tymczasowe aresztowanie, pozwoli zabezpieczyć prawidłowy tok prowadzonego postępowania karnego, a tym samym uniemożliwić podejrzanemu podjęcie jakikolwiek ewentualnych prób bezprawnych działań mogących je destabilizować. W ocenie Sądu fakt, iż podejrzany J. L. aktualnie odbywa karę pozbawienia wolności sam w sobie nie wyłącza stosowania tymczasowego aresztowania. Tymczasowe aresztowanie wiąże się bowiem z odmiennym rygorem postępowania z osobami pozbawionymi wolności, tak w zakresie komunikowania się z innymi osobami, jak też udzielania przepustek, przerw, których celem jest zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania. Zmiana tych warunków mogłaby stworzyć podejrzanemu (pomimo jego pozbawienia wolności) nie istniejące w chwili obecnej możliwości bezprawnego oddziaływania na tok postępowania w niniejszej sprawie. Podkreślić przy tym należy, że wszelkie decyzje, w zakresie osadzonego nie mającego statusu tymczasowo aresztowanego umożliwiające mu kontakt z osobami z zewnątrz lub czasowe opuszczenie jednostki penitencjarnej nie są poddane kontroli organu prowadzącego postępowanie.

W toku śledztwa przeprowadzono liczne czynności procesowe, które podejmowano bez zbędnej zwłoki. W szczególności kontynuowano czynności procesowe z udziałem podejrzanym, przesłuchano świadków, pozyskano opinie biegłych, dokonano oględzin, pozyskano dane z zapisów monitoringu oraz bilingi telefoniczne. W celu prawidłowego zakończenia postępowanie przygotowawczego należy jednak kontynuować podjęte działania. W szczególności niezbędne jest kontynuowanie czynności procesowych z udziałem podejrzanym, w tym zwłaszcza niezbędne jest przeprowadzenie szeregu konfrontacji, ustalenie pozostałych osób biorących udział w zdarzeniach objętych zakresem śledztwa, kontynuowanie przesłuchania świadków, w tym w celu zweryfikowania podawanej przez podejrzanym linii obrony, odtworzenie podejrzanemu zapisów rozmów, uzyskanie zleconych dotychczas opinii biegłych, a nadto uzyskanie opinii sądowo-psychiatrycznej dotyczących podejrzanym, uzyskanie uzupełnionej analizy kryminalnej otrzymanych bilingów połączeń telefonicznych, zebranie pełnych danych osobopoznawczych dotyczących podejrzanym. Po wykonaniu powyższych czynności należy przeprowadzić czynności końcowych śledztwa z udziałem podejrzanym i ich obrońców.

Zważyć należy, iż w stosunku do podejrzanego nie zachodzą warunki uzasadniające odstępianie od stosowania przedmiotowego środka zapobiegawczego, określone w art. 259 § 1 k.p.k. W toku postępowania nie podnoszono zresztą żadnych miarodajnych okoliczności przemawiających za odstępianiem od stosowania tymczasowego aresztowania, co zgodnie z przyjętą linią orzecniczą obciąża stronę która domaga się zastosowania powyższego przepisu (por.

postanowienie SA w Krakowie II AKz 144/06, KZS 2006/5/40, postanowienie SA w Lublinie II AKa 470/09).)
Podkreślić należy, iż odstąpienie od tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 1 k.p.k. może nastąpić
gdy stosowanie go zagraża poważnie i rzeczywiście życiu aresztowanego bądź egzystencji jego najbliższych, lecz nie
wtedy gdy powoduje jakiegokolwiek niewygodę czy zagrożenia (por. postanowienie SN z 30.08.2005r., WZ 62/2005,
OSNKW 2005/1568, postanowienie SA w Katowicach z 16.01.2008r., II AKz 33/08, postanowienie SA we Wrocławiu
z 10.12.1997r., II AKz 280/97, KZS 1997/11-12/60, postanowienie SA w Krakowie z 19.10.2006r., AKz 393/06, KZS
2006/11/31).

Mając zatem na uwadze, iż środki zapobiegawcze o mniej dolegliwym charakterze niż środek zastosowany, mógłby nie
wypełnić swej roli, tj. nie zabezpieczyć w sposób prawidłowy toczącego się postępowania, Sąd – działając na podstawie
powołanych przepisów – orzekł jak na wstępie.